

ŠACH

2. ČÍSLO

3. ROČNÍK

DATUM VYDÁNÍ: 17. 1. 2003

OBSAH

Rozhovor.....	str.1
Jamboree.....	str.2
Anketa, Můj symbol domova.....	str.3-4
Divadlo.....	str.5
Lhářská soutěž.....	str.6
Ze života zvířat.....	str.7-8
Tanec.....	str.9-11
Detektivní příběhy.....	str.12-19
Mýlivec.....	str.20
Svět tajemných sil.....	str.21-22
Hip hop.....	str.23-24
Křížovky – dějepis, němčina.....	str.25-27

**Vítejte v roce 2003! Přejeme vám mnoho úspěchů do pololetí. Tentokrát jsme
vnikly do soukromí paní profesorky Jany Posoldové!**

...Jak byste srovnala základní školy a gymnázium?

Na základní škole jsem nikdy neučila, ale je velký rozdíl mezi středními školami a gymnázii.

...Jaká je Vaše nejoblíbenější barva?

Myslím, že modrá.

...Jakou historickou osobností byste chtěla být?

Já jsem spokojená s tím, co jsem.

...Jaké učivo probíráte nejraději?

Z fyziky i matematiky to, co se dá logicky vysvětlit.

...Líbí se vám Vaše křestní jméno? Jestli ne, jak byste se chtěla jmenovat?

Mně se mé jméno líbí. Mohlo to být horší. (poznámka redakce: třeba Václav!)

...Jaký předmět jste ve škole neměla ráda?

Češtinu jsem měla ráda jako celek, ale se slohem to bylo horší.

...Máte ráda fotbal?

Ano.

...Jakému týmu fandíte?

Většinou tomu, který umí hrát pořádně fotbal a tomu, co hraje líp než protivník.

...Máte doma zvíře? Jak se jmenuje?

Mám psa a jmenuje se Bobík.

Marcela Voženilková, Saša Živělová – TA

JAMBOREE

Dostat se na JAMBOREE je pro skauta jako pro sportovce dostat se na olympiádu. Potvrzuje to i Tomáš Maule, student kvarty B -můj spolužák. Před několika dny se vrátil z Thajska. Položila jsem mu několik otázek.

1. **Nejdřív se tě asi zeptám na to, jak ses stal skautem.**

Začal jsem skaut navštěvovat od podzimu roku 1994. Nebyl to ani tak můj nápad, spíše mě do skautu dotáhl můj kamarád.

2. **Jak dlouho už jsi skautem??**

Už je to osm let.

3. **Nikdy jsem do skautu nechodila, popiš mi, jak to tam vlastně vypadá.**

Je to organizace založená na základě přípravy mladých lidí do života. Nejsou to jenom hry, ale získáváme i znalosti.

4. **V čem spočívá setkání JAMBOREE??**

Spočívá hlavně v seznámení skautů a skautek z různých zemích, v předvádění kultur a zvyklostí zemí.

5. **Tahle akce „do Thajska“ se jmenuje JAMBOREE, co ten název znamená??**

Původně znamenalo indiánské setkání. JAMBOREE je setkání skautů a skautek z celého světa a koná se každé čtyři roky na jiném kontinentě. Letos se konala v Thajsku na zdejším ostrově. Minulé se konalo v roce 1998/1999 v Chile. Letos se sešlo kolem 30 000 skautů.

6. **Z Vyškova jste jeli jen dva. Musí to být ohromná čest. Jak ses tam dostal, jestli se to tak vůbec dá říct.**

Nejdříve jsem si všiml papíru na nástěnce v klubovně, nevěřil jsem tomu. Uvěřil jsem, až když mi to řekli osobně. Pak následoval „výběrový týden“ v Orlických horách (v Dobrušce), kde prověřovali naše znalosti: morseovku, jazyky, znalost skautské historie apod. Za 14 dnů mi přišel papír, byl jsem sice rád, že jsem se dostal, ale rodiče mě do Thajska nechtěli pustit. Opravdová radost tedy začala až po souhlasu rodičů.

7. **Co jsi v tu chvíli cítil??**

Samozřejmě ohromné štěstí.

8. **V Thajsku vás čekalo kromě krásných chviliek a spousty sluníčka ohromné množství moskytů. Jak jste se s nimi vyrovnali??**

Dostali jsme spoustu prášků, a tak jsme byli připraveni čelit armádě moskytů.

9. **Nedávno jsi byl v Praze za ministrem zahraničních věcí. Jaký to na tebe udělalo dojem?? Museli jste mu něco předvádět??**

Návštěvě ministra zahraničních věcí předcházela příprava s představením. Spočívala v tancování lidových tanců, lasování a vystoupení s bičem. Samozřejmě že mi udělalo ohromnou radost setkat se s ministrem zahraničních věcí.

Pokud se chcete dozvědět víc, zasurfujte si na stránce www.skaut.cz/jamboree. Tomovi moc děkuji za rozhovor.

Skautům zdar a nám taky!!!!

Anketa

Tak jsem tu zase s anketou. Anketou našich studentů. Psanou o nich a pro ně. „*Cestička k domovu, známě se vine, hezčí je, krásnější, než všechny jiné ...*“ Tak kdo by tuto básničku neznal? O čem vlastně vypráví? O lásce k domovu. Je ale jisté, že každý ji vnímá nějak jinak. Proto jsem se tentokrát rozhodla vás zeptat, co je vaším symbolem domova. A výsledek?

Studenti PA

Pro většinu dotázaných (5) v této třídě je symbolem domova jejich zvířátko. Další studenti (2) uvedli, že by si nedovedli představit život bez mnoha skvělých kamarádů.

Studenti PB

V této třídě jsem se bohužel zeptala pouze jediné studentky. Ta by nežila tam, kde by necítila rodinnou lásku.

Studenti SA

Tři studenti této třídy vnímají největším symbolem domova jejich domácího mazlíčka. Jednu ze studentek láká domů to, že si zase bude moct „pokecat“ se svojí sestrou.

Studenti SB

Student SB mi odpověděl, že největším symbolem domova je počítač. Druhý, jeho kamarád, má hlavní důvod - proč se vždy vrátit domů - jiný. Mají totiž pořád plnou ledničku.

Studenti TA

Tak v této třídě jsem se zeptala partičky holek. Pro všechny je ale symbolem domova to stejné. Láska. Láska a důvěra.

Studenti TB

Zeptala jen jednoho studenta. Jeho odpověď mě ale úplně vyvedla z míry. Jeho symbolem domova je budík!

Studenti KA

Šest studentů KA cítí pouto k domovu především díky tomu, že ví, že je doma vždycky někdo uvítá s otevřenou náručí. Jeden ze studentů mi odpověděl něco fakt dost nečekaného – vánoční stromeček. Že by se jako doma cítil jen koncem prosince?

Studenti KB

Jéé. Tak na tuto třídu jsem úplně zapomněla.

A co závěrem?

Jak je vidět, čím starší jsou studenti našeho víceletého gymnázia, tím více považují za důležité lásku a porozumění mezi členy rodiny. Buď je to tím, že jsme starší a na věc už se díváme rozumněji, nebo také tím, že jsme na vrcholu své puberty. Nedorozumění a hádky s rodiči jsou u nás na denním pořádku.

No musím uznat, že tato anketa nedopadla zrovna tak, jak jsem si představovala. Někteří odpovídali pod tlakem své skupiny, jiní se nad odpovědí vůbec nezamysleli. A někteří si ze mě asi dělali „srandu“. Anebo, že by tak rádi vstávali? No, asi se budu muset poučit a trochu tu techniku ankety vylepšit.

Monika Hillová, KB

Můj symbol domova

I když budu v jiné zemi, nebo snad dokonce ve vesmíru, nikdy nezapomenu, kde je můj domov. Stěhovali jsme se hodněkrát, ale za opravdový domov považuji to místo, kde je mi nejlépe. Domov je to, kde mě mají všichni rádi a hlavně tam, kde mohu kdykoli být.

Dlouho jsem přemýšlela. Symbol domova, určitě moje babička. Staré neobvyklé jméno, které zní jako ozvěna. Drahomíra! Drahuška! Ta, která mě má ze všech nejradši. Má ve mě svou pýchu a svou dceru, která už je sama matkou. Stárnoucí, elegantní paní. Hodná a vděčná za každé dobré slovo.

Marcela Voženilková, TA

Symbol domova je něco, co když vám chybí, sevře vás tíživý pocit, zvláštní smutek, touha být tam, kde je to opravdu doma. Touha znovu slyšet, vidět nebo třeba i cítit originální vůni domova, dotknout se něčeho, co vám připomene vaše dětství.

Pokaždé když jdu domů, odemykám prosklené dveře s železným rámem a vcházím do chladné předsínky. Vyzuji si boty a otevřu další dveře, ze kterých zavane příjemná vůně domova. Z topení na mě skočí můj kocourek. To vše jsou symboly, ale pro mě je nejdůležitější a zároveň nejhezčí symbol domova, když na mě doma čekají rodiče a sestra, kteří mě milují a vždy se mi snaží pomoci, uklidnit mě, nebo rozveselit, když na tom nejsem zrovna nejlíp. To je podle mě symbol domova s velkým S.

Jana Sekvencová, TA

„Všude dobře, doma nejlíp“ je výstižné přísloví. Ať jsem kdekoli, vždy se těším domů. Nejraději jsem ve svém pokojíku, kde mám svůj oblíbený koutek u postele. Za deštivého dne si sednu na zem na teplou deku a rozsvítím malou černou lampičku na poličce. Otevřu knihu, nebo jen tak poslouchám ťukání dešťových kapek. Tohle místo bych nevyměnila za nic na světě.

Jana Michlíková, TA

Domov je to jediné místo na světě, kam se vždy vrátím rád. Místo, kde mě mají rádi, kde mě netrpělivě očekávají a s nadšením vítají. Ať jsme smutný nebo veselý, úspěšný nebo poražený, unavený nebo plný energie, přijdu domů a rázem se ocitám ve světě lásky, bezpečí a radosti. Sotva otevřu dveře, ten svět mě přímo zavalí, vrhne se na mě. Štěká, hafá, ňafá, piští, zběsile útočí, obíhá jako oběžnice, radostně vrtí ocasem a celým tělem, vyskakuje mi až na hlavu a usilovně mě přitom olizuje a hladí tlapičkami. Na chvíli mizí, aby se vzápětí vrátil zpět, tentokrát s nějakým dárkem na uvítanou – míčkem, gumovou hračkou nebo dobrůtkou, ukradenou ze stolu v kuchyni. Šibalsky se směje, čertovsky pomrkává, čile poletuje sem a tam, dlouhá černobílá srst na něm vlaje. To je můj motýlek – papillonek. Může být lepší symbol domova?

Jakub Grmela, TA

POJĎTE S NÁMI DO DIVADLA

Ti, co chodí rádi do divadla na muzikály, si jistě nenechali ujít přehled všech muzikálových melodí „BRODWAY“. Neznámější a nejkrásnější písničky nám předváděli umělci v originále. Zazněli tu melodie jako např. Cats (Kočky), Jezus Kristus Superstar, Chicago, ale i My Fair Lady ze Zelňáku, muzikál jsme navštívili se školou před koncem minulého roku. „BRODWAY“ byl uváděn v brněnském Městském divadle, které hraje především muzikály. Mě se nejvíce líbila písnička z muzikálu „Fantom opery“, na kterou se jistě v budoucnu zajedu podívat. A co se líbilo Vám???

A když už se rozhodnete zajít si na muzikál, nebo jiný kulturní zážitek, nezapomeňte dbát těchto pravidel:

1. Walkman s nahrávkami hudby poslouchajte jen na jedno ucho, ať máte taky něco z muzikálu.
2. Druhé sluchátko půjčte sousedovi, ať z té hudby taky něco má.
3. Tleskejte, až začne tleskat většina návštěvníků. (Ani to však není záruka, že je konec, a nejde o pauzu mezi větami skladby, kde se netleská. Pro jistotu netleskejte vůbec.)
4. To, co provolávají nadšenci do závěrečného potlesku, není „v pravo“ -tedy neradí Vám kudy utéct, ale volají „bravo“.
5. Nikdy není pozdě z muzikálu odejít.
6. Pokud zmeškáte začátek muzikálu, máte právo jít raději do kina na „Blair witch“.

Doufám, že se těmito pravidly nebudete řídit!!!

LHÁŘSKÁ SOUPEŤ

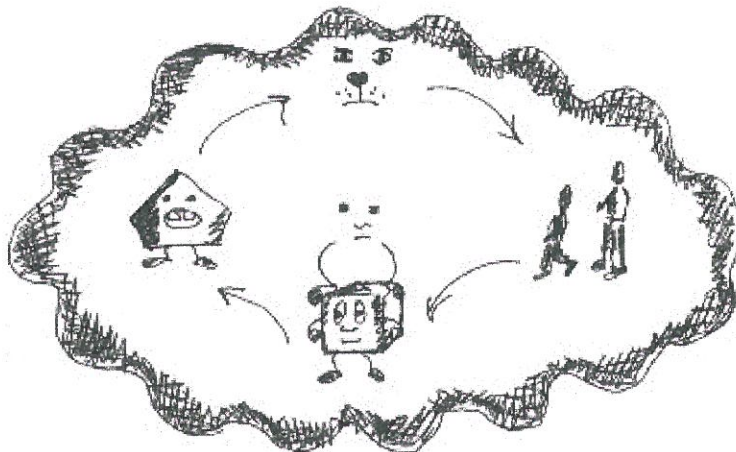
KDY? V PROSINCI
SOUPEŤI? TERCIE

1. Tomáš Riegl, TA
2. Jana Sochorová, TB
3. Petr Ospalý, TB

VÍŤEZNÁ PRÁCE NEJLEPŠÍHO LHÁŘE

Včera cestou domů jsem potkal obrovského psa. Ten pes mě sežral a já byl docela, ale docela maličký v jeho útrokách. Jak jsem tak bloudil po jeho krevním oběhu, uviděl jsem, jak naproti mně plave pan profesor Klement. Říkám: „Dobrý den.“ A on mi odpověděl: „Á Sekanina, jestlipak víš, v jakém krevním oběhu plaveme?“ Já okamžitě věděl, na čem jsem a zamaskován jako cukr jsem se nechal chytit inzulinem, abych panu profesorovi utekl. Inzulín mě brzy odhalil a nevěřili byste, jak se našťval. Málem mě dal sežrat bílou krvinkou. Té jsem utekl a tepnou jsem se dostal až do mozku a z něj jsem se dostal k nosnímu otvoru. A co čert nechtěl, ten pes měl rýmu. Tak jsem domů pokračoval po svých a ještě ke všemu hodně hustě zasopl..... špinavý.

Tomáš Riegl, TA

Ze života zvířat

Řapání v parku

Jo, jo, jóóó... jdeme na procházku. Zas mě vzali ven, to trvalo, celej den jsem zavřenej doma. Tak se zase procházím tím naším parčíkem. Tu a zase tady si dělám značky, ale můj pán, nic? Nedokážu to pochopit, chodí vždycky se mnou, ale nikdy si neznačkuje, ale to je teď jedno... Naproti jde Bettinka z protějšího sousedství, nádhera... Musím na ni zapůsobit... opatrně se k ní přiblížím a slad'oučce na ni vrčím. I ona mi to oplácí. „Ahoj“, lehce jsme se pozdravili, ale když v tom – kam mě neseš? No, co to děláš? „Betty, Betty!“ „Neštěkej!“ okřikne mě ten neznačkovací pes. Jakýpak štěkání??? Loučení!!! No počkej, já ti pak zase rozkoušu nějakou tu ponožku...

Kateřina Štanclová, KA

svět očima křečka

Už zase ten odporný zvuk. Opakuje se pořád dokola každý den, až na pár výjimek. Konečně vystrčila hlavu zpod peřiny. Ta ale vypadá. Honem na nohy a cvičit. Já vůbec nerozumím tomu, proč tento druh ráno necvičí. Ach, chvilka klidu. Nikdo zde není a já můžu nerušeně spát. Ne, to ne, je tady zase a tentokrát oblečená v něčem jiném. Otvírá dvířka pode mnou a vytahuje hromady knih a sešitů, které skládá do velké tašky. Sláva, už odešla. Klaply dveře a já se prospím. Ó, jak miluji klid. Jen ta kočka stále mňouká... Co se děje?! Kdo si dovoluje budit mě z mého spánku?! To jsem si mohl myslet. Opět přišla a obléká si jiné věci. Odejdi prosím, chci mít klid na spaní. No vida, že to jde. Stačí jen říct... Ale už mám všeho dost, sotva usnu, tak mě vzbudí. Tentokrát vytahuje z tašky sešity a dlouhou dobu něco píše. Sláva, odchází z pokoje. To byla dnes zase noc, stále mě někdo rušil, ale teď si užiji já.

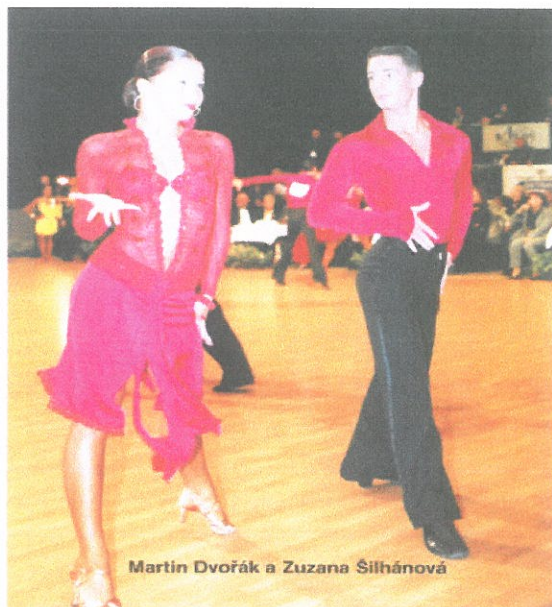
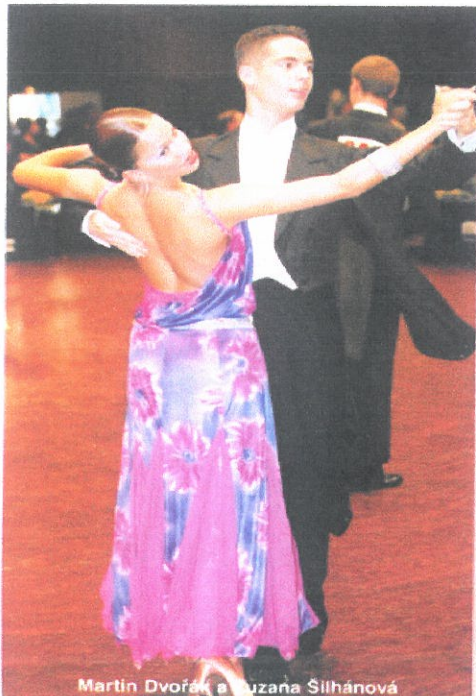
Iveta Konečná, KB

Tanec??? Co to je???

Za 9 let mého tancování jsem neměla příležitost psát o tanečním sportu, až nyní. Vše začalo tím, že jsem šla s mamkou po náměstí a uviděla ceduli s nápisem „Nábor dětí do taneční školy H+L Vyškov“. I když jsem tehdy chodila do rytmiky, nestačilo mi to a přihlásila jsem se i sem. Po pár letech jsem vyšla s mým prvním partnerem Petrem Beránkem na soutěž. Na soutěžích jsme nedopadali dobře (lépe řečeno, poslední místa) a proto jsem začala tancovat se svým bráchou Lukášem, který ještě donedávna jezdil na Mistrovství ČR v plavání. Naše první soutěže dopadly katastrofálně, a protože v H+L neměl o nás nikdo zájem, rozhodli jsme se trénovat s panem Josefem Rosypkou v Brně. K němu jsme také před rokem přestoupili do klubu, takže teď tančíme za TK Akademik VA Brno. Díky panu Rosypkovi se nám během dvou let podařilo dostat ze třídy D do třídy A ve standardních tancích a z D do B v latinsko-amerických tancích.

Myslím si, že kdybych mezi Vámi dělala anketu na téma: „Co vše víš o tanci“, tak by mi polovina z Vás odpověděla: „Je to pohyb na hudbu“. A měli byste pravdu.

Ano, základ tance je hudba. Na diskotékách se každý dvoustý dostane do taneční extáze, ne díky drogám a jiným látkám, ale právě kvůli hudbě. Zkuste si doma pustit oblíbenou hudbu a tělo nechat pod jejím vlivem. Ale pozor, nesmíte nad tím, co děláte, přemýšlet. Samozřejmě, že se to nepovede každému, protože každý nejsme vybaveni pro tu či onu věc.

Žiji s vámi a žiji rád

„Vrrrrr.....! Už zase se jdu koupat. Abyste pochopili, jsem pes v domácnosti - plemenem jorkširský teriér. Ale do teriéra mám teď daleko.

Po procházce mi umyjí chloupky a za odměnu dostanu přesně tři kolečka šunky. Samozřejmě kuřecí, jiná mi nechutná. Postupně přichází jeden páníček za druhým a já je vítám a dostávám sladké pusinky na čelíčko. Jdu se česat a prozradím vám jak. To si mne malá nebo velká panička položí na záda a vezme si ty „hnusný“ kartáče. A vše začíná od břicha přes nožičky, hřbet, vousky a nakonec mi učeše nějaký culíček, aby mi nepadaly vlásky do očíček.

Co jsem se tak bavil s ostatními pejsky, tak mám asi nejlepší servis jak jídelní tak spací. Já totiž, pokud je zima, spinkám páníčkům za krkem. Pokud je teplo, tak v nohách, nebo na břichu.“

Dominika Kafoňková, KB

Doma

Bydlím v bytě 3+1 a můj dům je na lednici. Ráno kolem páté hodiny se rozsvítí světla a vejde sem podivná postava. Z kabelky vytáhne nějaké škatulky a začne to plácát dohromady. To já si sem tam koušu drápky, nebo se čepýřím. Potom si postava vezme něco, co vypadá jako pistole, kterou jsem viděl v blikající bedně. Začne si tím foukat do vlasů - není mi jasné co tím dokazuje, ale tomu já asi nikdy neporozumím. Potom vezme plechovku, ze které vychází hrozný smrad a foukne si to do vlasů. To se tam potom opravdu nedá dýchat.

Mark , ☺

Chudáci koně

Ach jo. Zase mě bolí záda. Proč na mě nechávají sedat člověka, který váží metrák a ještě k tomu neumí jezdit. Pořád mě kopal do slabin, měl ostruhy, frajírek. Ty si ale člověk musí zasloužit. Tím, že umí jezdit - a to on neuměl!!! Mlaskal na mě ať zrychlím a když jsem přidal na rychlosti, tak mi zase přitáhl uzdu. Tak to dělal pořád dokola, takže se mi nemůžete divit, že jsem se naštvál. Vystartoval jsem tak nečekaně, že se mě musel držet za krk, utíkal jsem jako by mi pod nohama hořelo. A co čert nechtěl, najednou přede mnou potok. Skok a žbluňk. A byl ve vodě. Byla to sranda, ale pak jsem dostal bičem, a to vám řeknu - pekelně to bolí. My koně to máme holt těžké.

M. Lukášová, KA

Sportovní neboli soutěžní tanec není jen o hudbě a jejím vnímání. Tanečník musí rozpoznat a vyčíst z hudby, jestli jeho výkon má být ostrý či jemný (tango x waltz). Musí koordinovat svůj pohyb tak, aby vše vypadalo jako vánek a přitom bylo nesmírně obtížné a vyčerpávající. Pár musí mít stabilitu a rovnovážně rozmístěnou energii. Je jasné, že vše, co jsem teď napsala, nezvládne nikdo jen tak, že se postaví na parket, chytne partnerku a stane se z něj tanečník. Bylo by to naivní a hlavně vysoce nereálné. Neznám, za celých 9let tancování, nikoho, komu by se to takhle povedlo. Jsou ale i tací, kterým byla dána tak malá šance na úspěch, a teď jsou na vrcholu v profesionálním tancování. To je například trenér a aktivní tanečník, se kterým jsem měla možnost trénovat, Marek Dvorník.

Takový malý slovníček pro ty, kteří jsou na tanec laici.

- ▶ **sportovní čili soutěžní tanec:** dělí se na standardní tance, t.j. waltz, tango, valčík, slowfox, quickstep, a na latinsko-americké, t.j. samba, cha-cha, rumba, paso-doble, jive (i česká polka, ale ta se tančí jen na dětských a juniorských soutěžích třídy D). Soutěžní tanec se liší od tanců, které se tančí na plesích rychlostí hudby, dynamičností, choreografií, oblečením a dalo by se toho najít ještě mnohem víc.
- ▶ **amatérské tancování:** každý, kdo začíná se soutěžním tancováním i ten, kdo jezdí na mistrovství ČR, patří mezi amatéry. V amatérech jsou kategorie Děti 1 a 2 (třídy D a C), Junior 1 a 2 (třídy D, C a B), Mládež (třídy D, C, B, A, M), Dospělí (třídy D, C, B, A, M) a senioři.
- ▶ **profesionální tancování:** zde si nezatančí každý, ale jen ten, který má vytančenou třídu M (v dospělých, ale i seniorech) a je na vrcholu české špičky, tak přejde, po svém vlastním rozhodnutí, do tzv. profíků. Těchto soutěží je velice málo, ale stojí za to se dívat na překrásné tancování, které je nám umožněno sledovat jen s pomocí televizní obrazovky, protože jen málokdy se tyto soutěže konají v České republice.
- ▶ **třídy:** každý, kdo začne se soutěžním tancováním, má třídu D, je to základní třída, kterou nikdo nemůže přeskočit (jen jednu třídu lze přeskočit, ale o tom zase někdy jindy). Třídu C (konečná třída Děti) dostane taneční pár, který by měl být nejlepší ve své kategorii ve třídě D a má na svém kontě nejméně 5 finálových umístění a 200 bodů. Až se tento pár vypracuje na finálový pár ve třídě C a bude mít opět 5 finálů a 200 bodů, získá třídu B, která je konečnou třídou kategorie Juniorů. Pár třídy B, který má zase 5 finálových umístění a 200 bodů, dostane třídu A. Poslední třídu M (mezinárodní) v amatérském tancování dostane opět ten, kdo bude mít 5 finálů a 200 bodů ve třídě A.

Z domácího alba

tanečního páru Lukáš Kafoněk a Dominika Kafoňková

Dominika Kafoňková, KB

DETEKTIVNÍ PŘÍBĚHY

Noční zrada

Z jejího zbrklého vypravování toho nebylo moc rozumět. Jako by to chtěla mít všechno za sebou, zapomenout, nebo prostě všechno vymazat ze svých vzpomínek. Znovu si bere do rukou kávu a opakuje mi celý příběh...

„Stalo se to minulý týden. Stále to mám před očima - ten hrozný pohled. Šla jsem na večerní procházku s naším pejskem jako vždy do parčíku, ale tentokrát o hodně později než obvykle. Byla už tma a já špatně vidím, ale ten pár, který šel asi třicet metrů přede mnou, prostě nešel přehlédnout. Ona, no vlastně oba vypadali jako velmi bohatí lidé. Asi se vraceli z nějakého večírku a byli ve velmi dobré náladě...“, odmlčí se a nechce pokračovat. „Co se stalo dál? Pochopte, musím z toho všeho sepsat srozumitelný dokument, podle kterého se bude případ dále vyšetřovat. Tak povídejte“, pohodlně se usadím a znovu se asi podesáté zaposlouchám, co se mi snaží říct. „...Moc jsem si jich nevšímal, ale pouze do té chvíle, kdy po sobě začali křičet a hádat se o nějaké peníze. V ten moment, jak jsem se doslechla, že jsou asi manželé a že se právě rozvádí. Proto asi ta hádka, i když alkohol taky zřejmě udělal svoje...“, zase zmlkne a napije se studené kávy, podívá se na mě a já si teprve po třech hodinách všimnu, že ta dáma má hrozně smutný a skoro nepřítomný pohled... „No, pokračujte“, hned se vracím k případu, který mám nyní na starost. „...Asi si mě vůbec nevšímal. Najednou ji uhodil rukou, tedy pěstí, do zad. Zavravorala, ale nespadla. Tak ji popadl za vlasy, já tušila, že to nedopadne dobře, ale schovala jsem se za malý porost smrků a čekala, co bude dál... Pak jsem uslyšela bolestný výkřik, který se mi úplně zaryl do mozku, tak jsem nenápadně vykoukla a strašně se lekla. Ferdík začal štěkat a ten muž začal pomalu utíkat i přesto, že byl opilý. Zahlédla jsem pouze, že je menší postavy a docela hubený, jinak nic. Rychle jsem k té ženě běžela, ale byla mrtvá. Nedýchala a ani tep jsem nenahmatala. „Ale měla jste přece zkusit zavolat pomoc!“ „Pochopte, nedýchala a neměla tep. Opodál byla telefonní budka, ale i tak jsem nezavolala policii a šla domů. Potom, tedy dnes, jsem vám zavolala a jsem tady.“ „Nic víc?“ „Ne, ale počkejte“, najednou jsem zahlédl, jak něco loví v kabelce a vytahuje malou kartičku. „Našla jsem ji ležet na zemi, kousek od její ruky, asi mu vypadla z kapsy,“ vítězně se usmála, „tím je případ vyřešen, ne, pane detektive?“ Pohlédl jsem na vizitku, na níž stálo: Marie Nováková- manikúra, ulice... „Byl to asi její manžel, takže to bude asi nějaký Novák, ne?“ „Nemusí, může to být kdokoliv, i když to patřilo jemu. Musím tam zajet, ale upozorňuji vás, můžete mít velké problémy, když jste nepřišla hned a tělo nechala ležet na místě. Mohla jste tedy alespoň zavolat policii!“ „Když já měla takový strach...“ „Zatím děkuji a nashledanou.“

Odešla a já zůstal v kanceláři sám s malými důkazy. Nechápal jsem, proč případ oznámila pozdě. Hned další den jsem se vydal do toho salónu krásy. Optal jsem se na paní Marii Novákovou a ta se přede mnou objevila asi v deseti vteřinách. Takže vrah ji zná, ale oběť je někdo jiný. Pověděl jsem jí důvod své návštěvy, zeptal se na pana Neznámého, nic ale nevěděla. Ale... třeba něco ví a nechce to prozradit! Řekl jsem, že se ještě ozvu, a odešel jsem.

V hlavě jsem si srovnával nejasnosti a jel rovnou na místo činu, kde již byla policie. Celý odlehlý úsek parku byl uzavřen, nikde nikdo - mrtvý park. Nedivím se, že se to stalo právě zde, i ve dne tu nikdo není, a tak si nikdo nevšímal těla v trávě. Štěkali zde pouze policejní psi, běhalo pár policajtů a byl jsem zde samozřejmě já a oběť. Došel jsem k té ženě, jestli se to tak dá nazvat. Tělo bylo již v rozkladu, znatelné byly pouze špinavé otisky prstů na jejím koženém plášti. Obdržím otisky a jedu zpět do své kanceláře, abych zjistil, zda to není někdo ze „známých“ vrahů. Není, a tak celé tři dny jsou velkou pátrací akcí po muži, který mi nyní přiděluje práci...

Hlavou mi bloudily různé myšlenky. Dokonce mě napadlo, co kdyby to byla žena? Tu myšlenku jsem ovšem hned zahnal. Byl s ní přece muž! Znovu důkladně prolistuji pár popsaných papírů, podívám se na důkazy a nic mě nenapadá... Tento případ zřejmě nelze vyřešit. Pomalu se mi klíží oči, no třeba mě zítra napadne spásná myšlenka...

V. Záhorcová, KB

Krvavá pláž

To je dneska pohoda. Krásný sluneční ráno. Už jsem se nasnídal. Jen vybrat poštu a hurá do práce vyšetřovat případ. Hmm... dva dopisy a oba na jméno František Čmuchar, tedy pro mě. Modrá obálka obsahovala papír plnej samých chvalných slov a jinejch „blbostí“ od tety Lucy z Holandska. Druhá, černá obálka, obsahuje velmi smutnou zprávu. Včera můj soused Pepín zemřel. Nevydržím a běžím zazvonit k jeho manželce – Ivaně Chroustové. Místo ní mi ale otevře muž, kterého jsem v životě neviděl. „Je doma Ivana?“ zeptám se smutným hlasem. „Ivuško, je tady nějakej frajer.“ Paní Chroustová nevypadá nijak smutně. Je namalovaná, má červený tričko a usmívá se na mě. „Co se stalo s Pepou?“ rychle ze sebe vypustím. „Utopil se. V podvečer se šel potápět a už se nevrátil.“ Celá tato situace mi připadala být nějaká divná. Pepa Chroust byl totiž špičkovéj soudce a ve svém volným čase se rád potápěl. Měl skvělou výzbroj, nevěřím, že by se mu něco stalo. No, dneska nepůjdu do práce a zkusím celej tento případ nějak prozkoumat.

Hned v osm hodin jsem zašel do nemocnice. Poprosil jsem o pitvu. Patolog tvrdil, že je to zbytečný, ale já se nedal. Musím tomu přijít na kloub. „OK, OK... takže zítra si přijděte pro výsledky, nechám vám je na recepci.“ Poděkoval jsem, také jsem však poprosil o dřívější zhotovení pitvy. Nemá čas. Nevadí, ještě jednou zajdu za paní Chroustovou. „Dobrý den, omlouvám se, že zase vyrušuji, ale mohu na slovíčko?“ Zeptal jsem se. „Ano jistě, návštěva mi před chvílí odešla. Potřebuji společnost v tak smutné situaci.“ „Víte, napadlo mě, že tohle není zrovna čistá smrt. Kde přesně se utopil?“ podezíravě jsem se zeptal. Ivana mi s naprostým klidem řekla: „Bylo to na břehu moře... u Hranolkovýho výběžku. Čekala jsem pozdě do večera, ale když ani ve dvě hodiny nepřišel, šla jsem se tam podívat. Ležel na pláži, vyplavený mořem a nedýchal.“ Ivana se poprvé ušklíbla a sklonila hlavu. V tu chvíli mi ale zazvonil telefon. „Omluv mě... Ano?“ „Dobrý den, mám za úkol vám zavolat, přišlo předčasné zhotovení pitvy pana Chrousta.“ Jó perfektní. „Hned jsem tam!“ zavěsil jsem. „Děkuji za poskytnutí informací Ivi, mrknu se na ten případ. O výsledcích tě budu průběžně informovat.“ Utíkal jsem, jak nejrychleji jsem mohl, zajímalo mě, jak dopadla pitva. Recepční mi předala zalepenou obálku. Nedočkavostí jsem ji roztrhl. Hmm... všechno normální, normál... „Panebože!“ zvolal jsem. Plíce pana Chrousta neobsahovaly vodu, takže se nemohl utopit. Byl udušenej na souši a poté vhozen do moře. Kdo to sakra mohl udělat? Ted už je 12 hodin, jsem unavenej a jdu spát.

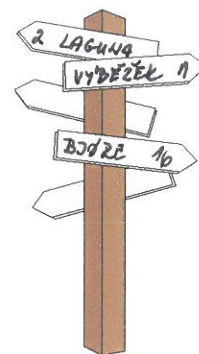
Drr... Drr... Tento zvuk nesnáším. Dneska je ale výjimečnej den. Během deseti minut už jsem nasedal do auta a jel se podívat k Hranolkovýmu výběžku. Na pláži stálo auto pana Chrousta. Nakoukl jsem dovnitř. Nic zvláštního. Jediný, co přitáhlo můj zrak, byla krabička cigaret a dámský kozačky Ivany Chroustové. Můj soused nikdy nekouřil. Kde se tam teda vzala ta krabička cigaret? No, dnes už musím do práce.

Vyšetřuji případ nějakýho Nikolase, který byl na dvacet let odsouzen za vraždu a teď utekl z vězení. Na práci se nemůžu soustředit. Asi si budu muset vzít volno. „Je tady Franta? Kde je Čmuchar?“ volá něčí hlas, ale přiznávám se, že vůbec nevím, komu patří. „V kanclu!“ odpoví moje sekretářka. Hlas patřil jednomu z našich špičkových policistů. Nesl mi perfektní zprávu. „Chytili jsme Nikolase Mauera!“ nemohu uvěřit svým uším. Utekl před třemi dny a už ho máme. „Je ve vyšetřovačce, máš jít za ním.“ Ne že bych se tam nějak těšil, ale rozutíkal jsem se. U stolku seděl asi pětatřicetiletý chlapík. Začal jsem se ho vypytovat a on si místo odpovědi zapálil. „Proč jste utekl?“ naléhal jsem. „Odsoudili mě... a já nic neprovedl. Nejsem žádnýj vrah, nebudu sedět za věc, kterou jsem neprovedl.“ urazil se. „No a kdo vás soudil?“ zeptal jsem se s očekáváním, že řekne jen jméno, ale on pronesl: „Největší kretén ve městě... Josef

Chroust. „Bylo mi líto, jak se o Pepovi vyjádřil. „Víte, už je mrtvý...“ podíval jsem se mu do očí. „Oh, díky Bohu...“ vesele poznamenal Nikolas. Teď už to fakt přehnal. Odcházím.

Po cestě domů jsem se zastavil u Ivany. Celkem mě zaskočila – otevřela mi jenom ve spodním prádle. „Ivi, kašli na to a vrať se za mnou do...“ chtěl pokračovat mužský hlas, ale já ho usekl. „Na nic kašlat nebude! Zemřel ji manžel jestli nechápeš tu situaci. A ty se tady s ní klidně muchluješ! Vypadni odsud!“ Muž se rychle oblékl, pobalil si svoje saky – paky a cigarety. „Ty vole seš jasnej!“ ujelo mi. „Zabil jsi Josefa, odvezl ho autem k Hranolkovému výběžku, hodil ho do vody a nechal tam to auto stát. V autě ležely stejné cigarety, jaký teď držíš v ruce a byly tam Iviny kozačky. Jedete v tom oba!!!“ Zavolal jsem našemu policistovi, který přijel během pěti minut. Řekl jsem mu, aby ho zavřel. Ale ho hned napadlo: „A máš jeho otisky prstů?“ Nemám. „Hned tam zajedu, ty mezitím vem jejich otisky.“ Po cestě jsem se málem vyboural, rychlost sice byla velká, ale „praktická“. Za pár minut jsem byl tam. Všiml jsem si ale i něčeho jiného. To auto mělo sundanou střechu. Předevčirem celej den přšelo. To znamená, že auto sem muselo být dovezený až včera. Když jsem sejmul otisky, vrátil jsem se zpátky k Ivaně. Otisky prstů neodpovídaly.

S poldou jsem se vrátil na stanici a uviděl Nikolase. Kouřil. A jeho krabička byla také stejná jako ta v Pepovém autě. Předevčirem byl ještě volnej. Stihl by to. Podle teletextu přestalo pršet ve čtyři hodiny ráno. Chytili ho až včera v jedenáct hodin. To je ale nedostatek důkazů. Dám s ním řeč a uvidím. „Nikolasi, kde jsi byl předevčirem?“ Krátce popřemýšlel. „No, v hospodě... U Kocába ...Proč? Užíval jsem si tam s babama. To ve vězení nebylo.“ Zvláště se usmál. „Jo a... mohl by si mi půjčit botu?“ napadlo mě. Ušklíbl se a podal mi sandálu. Popadl jsem ji a zanesl do laboratoře. „Kluci, podívejte se na to.“ „Bože a proč nám neseš špinavou botu plnou písku?“ „Cože? V té botě je přímořskej písek? Mám ho!“

ALEX-KRÁSNÁ DETEKTIVKA

Áchch..., konečně pohodička. Celé dva týdny se teď budu válet u moře a mí draží kolegové budou dřít sami. Ano, svoji práci mám rád, ale čeho je moc, toho je příliš. Zkuste se třeba rok koukat na zmrzačená těla, zjišťovat identitu jen stěží rozpoznatelných bytostí, v popelnicích hledat a nalézat jejich ostatky, nebo pro změnu na veřejných záchodcích prohlížet mladé a znásilněné dívky, či mrtvé předávkované feťáky. Nejvíce mě ovšem naštvě, když si nějaký člověk, vhodný spíše na psychiatrii, nežli do normálního života, vybíjí své zvrhlé choutky na dětech. To jsem pak naštvaný na celý svět a nevím, jestli by to někdo zvládl bez pořádné pauzy.

Teď sedím v letadle a je mi mdlo. Nemám rád výšky. Vedle mě sedí pěkná slečna a mám strach, že se před ní ztrapním – potřebuji totiž nějaký pytlík. Rychle! ...Ufff, už mi je lépe, ale alespoň máme o čem s touhle mladou dámou mluvit. Jmenuje se Alex, nějakou náhodou je soukromý detektiv (já jsem z oddělení vražd). Práce mě prostě pronásleduje, ale v tomto případě mi to nevadí. Možná, že se s Alex ještě potkáme, oba totiž jedeme na Kanáry a oba jsme ubytovaní v hotelu „MODRÁ HVĚZDA“. Letadlo přistává. Je mi opět nevolno..., ale zvládl jsem to na jedničku. Trapas číslo dva se nekonal. Zavolał jsem si taxi, řidič po mně chtěl nehorázné peníze, po chvíli dohadování jsem mu je dal a teď už spěchám do svého pokoje.

Je opravdu útulný. Vybálil jsem si věci a dal si obrovský koktejl, protože jsem měl velkou žízeň. Řekl jsem si, že bych se mohl jít podívat, jaké mám sousedy. Zaklepal jsem na protější dveře a v nich se objevila hlava Alex. Byl to šok, ale milý. Pozvala mě dál a v dobré náladě jsem odcházel do svého pokoje. Tyhle dýchánky u Alex se opakovaly asi ještě tři dny. Chodili jsme spolu do kaváren, k moři a užívali jsme si volna. Pak přišlo to osudné ráno...

Po náročném večeru s Alex jsem pěkně tvrdě spal, ale zdálo se mi, že něco zvoní. Vylezl jsem z postele a zaposlouchal se. Byl to můj mobil. A bylo pět hodin ráno! Mrkl jsem se na displej a zjistil, že je to šéf! Zvedl jsem telefon a ozvalo se: „No, kde jsi? Hele, Davide, je mi líto, ale musíš přijet. Víš, že jsi jeden z nejlepších. Je to velice těžký úkol. Čekám tě v 17:00 u mne v kanceláři.“ Nenechal mě říct ani slovíčko na svou obhajobu. To je fakt dobrý, že jsem jeden z nejlepších, ale kazí mi to dovolenou. Půjdu se rozloučit s Alex. Když jsem ji všechno pověděl, chvíli byla zticha, pak řekla, že se nedá nic dělat a že jede se mnou. To jsem zase koukal já. A pak už to šlo rychle. Sbalit si věci, nasednout do letadla (šéf mi naštěstí letenky proplatí), na místě vystoupit a jít ke mně domů. Z mého „nádherného“ bytečku Alex moc nadšená nebyla, ale budiž.

Je půl páté odpoledne, takže jsme nasedli do taxíku a dopravili se až do mé práce. Šli jsme k šéfovi a ten byl docela překvapen z Alex, ale po objasnění situace mu už nevadila. Položil přede mě štos papírů a začal vyprávět: „Asi jsme, Davide, našli obrovskou pěstírnu marihuany. Ti, co ji pěstují, jsou pravděpodobně jeden pouliční gang a sto procentně jsou moc dobře ozbrojeni. Zítřka na ně plánujeme zátah. Bude to složité a já bych byl rád, kdybys byl velitel tohoto zátahu. A co vy slečno?“ „I já bych se ráda zapojila.“ „Dobře, ale na vlastní nebezpečí, ano?“ „Souhlasím,“ řekla Alex. Kdybych uměl věštit budoucnost, zakázal bych jí tento nebezpečný nápad...

Je to tady! Všichni jsme vyzbrojeni od hlavy až k patě a jedeme na místo zátahu. Vystupujeme a rozmísťujeme se podle plánu. Co bylo dál? Šlo to velmi rychle: útok, svištění kulek ze zbraní a najednou klid. Úplné ticho. Lidé z mé skupiny začali zajišťovat marihuanu a já jsem začal hledat Alex.

Panebože, to snad ne! Leží tady v kaluži krve! Alex, prosím tě, dýchej! Proč nedýcháš? Cítím, jak se mi derou slzy do očí. Takhle to nemělo dopadnout! Proč jenom ta krásná veselá a mladá holka nezůstala stranou? Vždyť za to můžu já! Alex, prosím...slzy mě zdolaly. S tímto zaměstnáním končím a zajistím ti nádherný pohřeb, ALEX...

Alena Grycová, KB

Žena na útěku

Píše se rok 1856

Je začátek léta. Ptáčci zpívají, květinčky voní, všichni ve městě Southoupe se radují, vlastně jen jedna žena ne!!! Kdyby se jí dařilo dobře, měla milujícího manžela, svou lásku, co víc by si mohla přát??? Bohužel měl hrozného otce, který jim nechtěl dovolit se vzít! A proto utekli a vzali se tajně. Jako snubní dar jí Charles věnoval medailonek, který byl po staletí předáván synům. Jakmile se to otec dozvěděl, chtěl, aby Charles donesl přívěšek zpátky, jinak Catherine zabije. Hned jak se to dozvěděla, chtěla ho vrátit, a proto běžela k Fearům do domu, ale ten byl v plamenech. Všichni služebníci uhořeli v ohni, ale co bylo nejhorší, že v domě byl i Charles. Její láska zemřela v rozpadajícím se „baráku“. Ale najednou uviděla nějaký přízrak. „Kdo jste, co jste to provedl?“ křičela Catherine, ale odpovědi se jí nedostalo. Přišera se na ni škodolibě usmála a vrhla se na ni. Utíkala, co jí nohy stačily, ale najednou zakopla a upadla. Otočila se a uviděla svůj obraz ve své ložnici, oblečená byla v noční košilce a ležela ve své měkčoučké posteli, ale udýchaná byla pořád!!! Copak se jí to jen zdálo? Ne, pomyslí si, v ruce drží medailonek od svého manžela. Z okna viděla vždy na mohutný hrádek Fearů, ale teď tam byly jen davy lidí a prach po shořelém příbytku.

„Pane Smithy, opravdu tam někdo byl a honil mě, copak mi nevěříte?“ křičela a přitom plakala.

„Ale slečno Robbinsová, nemohla jste nic vidět. Experti potvrdili, že oheň byl jen pouhá nehoda. Žádný člověk by v tom ohni nevydržel!“

„Však říkám, že to nebyl člověk, ale nějaký přízrak. Jejich rodina a ten dům byl prokletý. Vždyť důkazem je i to, že na pozemku Fearových chcete postavit domy, ale jen za týden práce tam zemřelo pět lidí. To není náhoda. Musíte mi věřit!!!“ prosila, ale nevěřili.

Strčili ji do psychiatrické léčebny nebo spíše do vězení pro duševně choré. Tam jí řekl, že je těhotná. A tak malého Patricka porodila v ústavu, v šedivém pokoji s jedním železem zamřížovaným okýnkem, s jednou postelí a něčím co mělo nahradit kolébku. Syna nechali u ní, ale už začal růst a nepotřeboval matčino mléko, tak by jí ho mohli vzít. Catherine to napadlo a začala plánovat útek. V cela nebylo nic, z čeho by mohla udělat lano a spustit se z okna ven. Jelikož byla velmi hubená, protáhla by se i s malým mřížem. Jediné, co by mohla použít, byly nitě z postele a její dlouhé vlasy. Potají aby ji doktor neviděl, si pletla cop. Vytrhávala si vlasy a splétala dohromady s nitěmi. Hlavu měla celou od krve, ale to ji neodradilo od svého úmyslu z ústavu, protože pomýšlení, že jí vezmou syna, který bude vyrůstat jiné rodině, ji dohánělo k pláči. Jak se tak zamyslela, nepostřehla blížícího se doktora. „Co to děláte?!“ křikl na ni doktor a hbitě odemkl celu a cop jí vzal. „Tak vy jste chtěla utéci, nás opustit? Ale, ale, to od vás není hezké. Sestro, ošetřete ty rány a něčím jí je obvažte.“ zašklebil se doktor, náznak úsměvu se rýsoval na jeho rtech. „Vidím, že nejste hodná slečno Robbinsová, takže nemáte dobrý vliv na syna, co z toho tedy plyne?“ udělal takovou grimasu, jako kdyby měl v sobě ďábla. „Odebereme vám Patricka, a to hned. Sestro odneste ho, noví rodiče na něho už čekají.“ Dítě začalo plakat.

„Ne, já jsem jeho matka, nemůžete mi ho vzít!!!“ Utíkala k malému a přitiskla si ho k hrudi, jakmile ucítil svou matku, přestal plakat. Za to Catherine byla rozrušená a nevěděla co má dělat, aby jí ho nevzali. Najednou z ničeho nic začal celý ústav hořet. Slyšela křik bláznivých pacientů, jak pobíhají po chodbách, aby se zachránili. Slyšela i nářek doktora, ale nevěděla, co se mu tak najednou stalo. Náhle uviděla Charlese.

„Catherine, vezmi našeho syna a uteč co nejdál. Spěchej pryč odtud a nezapomeň na medailonek ode mě, chraň ho a nikomu ho nedávej!“ Vtom se jeho tvář nějak změnila, hroznivé oči se na ni upřeně dívaly a ruce ji chtěly chytit, začal se smát, nebyl to ani smích jako spíš vrískot. Chytila Patricka ještě pevněji a utíkala rychle po schodech dolů, pryč z toho hrozného domu.

Píše se rok 1881

Poslouchej mě synu, opatruj tento medailonek a prosím, nikdy nechod' do města S.....“ to bylo to poslední, co uslyšel Patrick od své matky. Ale co mu to chtěla povědět?

„Ne, nesmím tu zůstat, musím jet pryč. Tady mi to všechno připomíná matku.“ A tak vzal všechny své peníze. Nebylo jich mnoho, protože Catherine pracovala jako prادلena a moc peněz nevydělala a Patrick se snažil za své peníze, které vydělal, spravit chatrč, ve které bydleli. Nasedl do prvního vlaku a odjel. Něco mu říkalo, že by měl už vystoupit, a tak se podíval z okna a uviděl uvítací tabuli, kde bylo: Vítejte v Southoupu.

„Napřed se tu trochu porozhlédnu a pak si najdu práci.“ Bylo to pěkné město, hezky vyzdobené, když tu ale uviděl zříceninu nějakého velkého domu.

„Pane, prosím vás, co je to tam za zbořeniště?“ zeptal se Patrick pána co šel okolo.

„To byla vila rodiny Fearů, ale byl to divný dům, děly se tam zvláštní věci. Říká se, že je prokletý. Moc lidí tam zemřelo, nikdo neví jak, i ten požár je záhadou.“ Odpověděl roztřeseným hlasem, Ale Patrickovi to nedalo, něco ho k tomu domu táhlo. Vešel opatrně dovnitř, nikde nikdo. Trošku ho to zklamalo, protože si myslel, že tam někdo je, když ho tam jako by někdo volal. Když v tom uviděl nějakou postavu. Byl to muž.

„Patricku, už jsem tě čekal,“ řekla bytost.

„Kdo jste a odkud mě znáte?“ křikl Patrick a v ruce držel medailonek, dělal to vždycky, když měl z něčeho strach.

„Ale ty máš krásný přívěšek. Dej mi ho,“ zařvala na něho postava.

„Nedám!“ a dal se na útěk. Postava byla skokem u něho a chytila jeho medailonek. Najednou se zem rozestoupila a bytost do ní skočila a stáhla s sebou i Patricka.

On nikdy nepoznal svého otce. Ta postava byl Charles, ale už to nebyl manžel Catherine ani jeho otec, ale byla to smrt převlečená do jeho těla.

M. Lukášová, KA

VRAŽDA NA VYHLÍDCE

Jednoho studeného večera sedím jen tak sama u krbu a upřeně se dívám na plápolající oheň, který praská tak nahlas, že se to ve tmě rozléhá po celé místnosti. Vzpomínám na časy, když před naší restaurací Na Vyhlídce, která leží u lesa vzdáleného tři kilometry od města, stávaly hned ráno zástupy lidí jen proto, aby si u nás dali k snídani smažená vejce s oblohou, které prý děláme nejlépe z celého města. I můj manžel není co býval. Stal se z něho starý hluchý a nabručený stařec, který každého jen špehuje. A dokonce se o něm proslýchá, že má sklony k pedofilii. Už si raději ani nevšímám těch pohledů, které na mě útočí, když jsem na nákupech. Také jsem se doslechla, že v tu dobu pouštěli z věznice jednoho umělce, jenž seděl za zpronevěru peněz patřící galerii, do které přispíval svými obrazy. Nevěděla jsem, kdo to je, ani jak vypadá.

Asi za týden po mé probdělé noci plné vzpomínek a úvah jsem se vydala autem na nákup. Celé odpoledne proběhlo celkem v klidu, sehnala jsem vše, co jsem potřebovala. Když jsem se vracela, bylo zamračeno a hrozně přšelo. Před kopcem na Vyhlídku jsem si všimla staršího pána, ale to už bylo pozdě. Nestihla jsem zastavit, a tak jsem v plné rychlosti najela do louže plné bahna a celého ho „nahodila“. Rychle jsem vystoupila, omluvila se a pozvala ho k nám. Jen tam přede mnou zaraženě stál a zamumlal, že by byl rád, že zde nikoho nezná a ani přesně neví, kde vlastně je. Oba jsme tedy nasedli a jeli k našemu malému hotelu s restaurací, který zkrachoval, ale můj muž si to nepřiznal a všem tvrdí, že jsme v rekonstrukci. Dala jsem mu čisté suché oblečení a ubytovala ho. Dobře jsme si spolu rozuměli, až na jednu chybičku, tou bylo to, že jsem stále nevěděla, jak se jmenuje.

Dny šly dál, až už u nás „pan záhadný“ byl týden. Ale ani v této chvíli jsem netušila, kdo je to. Ale asi za čtrnáct dnů záhadně zmizel. V ten den se ale stalo něco hrozného. Asi sto metrů od domu, na stráni, bylo nalezené mrtvé znásilněné děvče. „Pan záhadný“ byl pryč, a tak všichni říkali, že ten zločin spáchal určitě on, i policie ho označila za hlavního podezřelého. Pořád se mě na něj ptali, každý den u mě byli a vysýchali mě, jestli jsem si náhodou ještě na něco nevpomněla. I můj muž jim nic konkrétního neřekl. Až do té doby, než došlo k druhé vraždě. Obětí byla opět další dívka. Policisté byli v koncích, neměli vyřešený ani první zločin a byl tu další.

Naštěstí se ale objevil „pan záhadný“. Přišel k nám večer, zašera, všechno mi vysvětlil, že byl u svého bratra a že s těmi vraždami nemá nic společného. Když mi veš vyprávěl, měl tak smutný, ale hlavně upřímný pohled, že se mu nedalo nevěřit. A já jsem další den vše řekla policii, ale ta nebyla tak důvěřivá a „pana záhadného“ chytla a zavřela do vězení. Bylo mi to opravdu líto a vyčítala jsem si, že jsem neměla policii nic říkat. Ale na druhou stranu...

Policie byla už bezmocná, podezřelý byl sice ve vězení, ale nebyly žádné důkazy, které by ho na sto procent usvědčily. Našly se jen rukavice, ale když nám je policie přivezla ukázat, jestli náhodou nevíme, komu patří, tak záhadně zmizely, než se policie naobědvala, byly prostě pryč. Všichni prohledávali celý dům, jestli je náhodou nesebrala kočka, ale marně. Ještě k tomu se málem jeden policista ožebračil na našich schodech z podkroví. Chytil se zábradlí, které bylo jen tak nasazené ve zdi. My domácí jsme to věděli, že je to „jen tak na ozdobu“, ale on ne, a tak spadl skoro shora schodiště. Naštěstí se mu nic vážného nestalo. Před tím, než policie opustila náš dům, všimla jsem si, že v kuchyni můj muž pálí nějaké rukavice, hned mi všechno došlo. Věděla jsem, že kdybych něco řekla vyšetřovatelům, on by mě určitě zabil. A tak jsem jim vše stručně napsala na účetní lístek. Hned co odjeli, začala jsem se modlit, aby si mého vzkazu všimli, ale to manžel už popadl nůž a začal mě honit po domě v domnění, že policisté nic neví. Utekla jsem do své ložnice a zamkla se. On však popadl kladivo a mlátil s ním do dveří tak silně, až se málem rozlétly na hromádku třísek. Byla jsem vyděšená k smrti, pot mi stékal po tváři a čele. Najednou jsem venku zaslechla automobil, rychle jsem běžela k oknu. „Úžasné!“ vykřikla jsem, policie se vrátila, ale to můj muž stál v místnosti s nožem v rukou. Začala jsem křičet, ale protože byl můj choť hluchý, a neslyšel žádný zvuk motoru, vrhl se na mě. Jen tak tak jsem se dokázala ubránit. Najednou jsme pod schodištěm uslyšeli: „Policie, vzdejte se!“

Vtom se dal manžel ne útěk, ale neuvědomil si, že se nemá chytat zábradlí. To se uvolnilo a můj muž se skutálel ze schodů. Byl na místě mrtvý. Policie vyřídila potřebné formality. „Pana záhadného“ pustili na svobodu a vše šlo zase jako ve starých kolejích.

MÝLIVEC

Hrad, o kterém vám chci vyprávět, stojí v zapadlém koutě země, mezi hustými lesy na jednom pahorku. Jmenuje se Mýlivec, ale není to původní jméno.

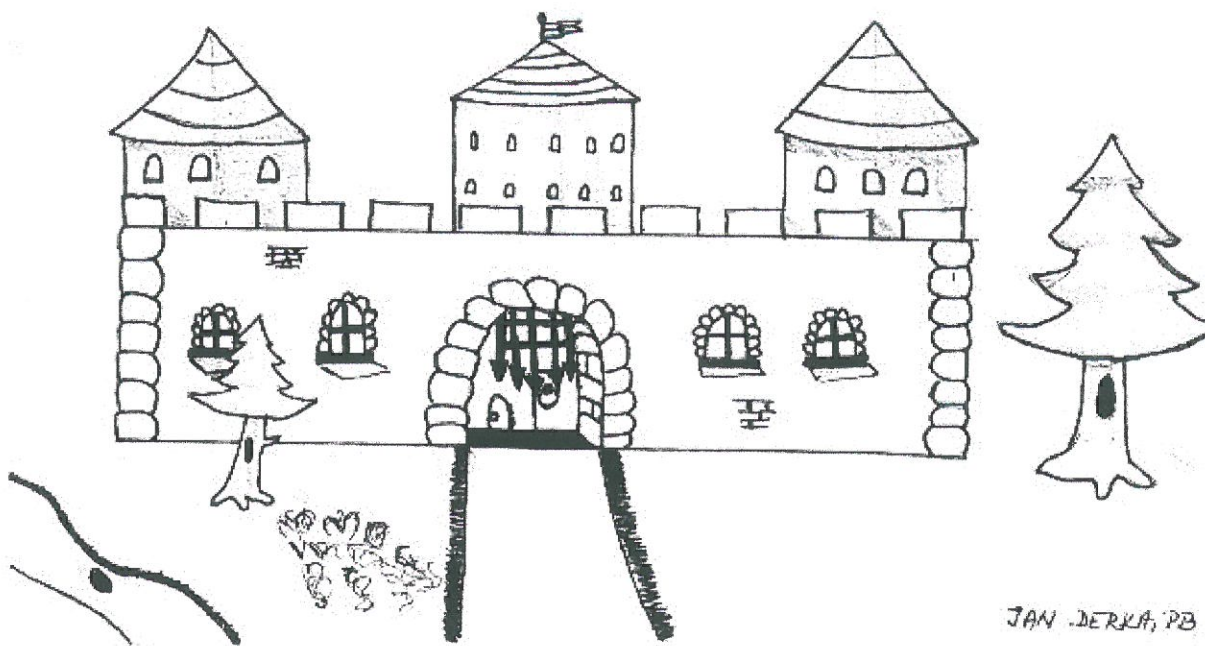
Kdysi v něm žil jeden král, který se nikdy nemýlil. Vládce měl hodně poddaných a ti nevěděli, proč má král vždy pravdu a všechno ví.

Po každém obědě, když už všichni byli pryč, mu jeden sloužící přinesl mísu s poklopem, která byla celá ze stříbra. Sluhovi nedala zvědavost spát. Atak jednou odkryl víko mísy a tam bylo maso z jednorožce a číše zhotovená z jeho rohu. V číši byla stříbrná krev. Sluha ochutnal a rázem cítil, jak začíná všemu rozumět.

Královi postrčil skopové maso. Tak to dělal každý den. Král ztrácel svou bystrost. Nakonec už nebyl schopen vládnout a lidé mu říkali „starý mýlivec“. A odtud název hradu.

Jan Příklad, PB

(Dobrovolný úkol do literatury: napiš – vymysli
pověst o vzniku názvu nějakého hradu)

Svět tajemných sil

Pohanská obětiště v Lužických horách

Narozdíl od zvířat žije v člověku touha po něčem vyšším, co lze ctít obětmi. Pralesní kmeny, které dosud nepřišly do styku s civilizací, obětují svým bohům, kteří většinou ztělesňují dobro a ideály. Když se nyní podíváme na oblast našich Lužických hor, tak po Slovanech, Markomanech, Keltech a v neposlední řadě i bájných Illyrech, nacházíme dodnes v této oblasti, hlavně v oblasti Horní Lužice, řadu podobných památek. Kopec Hrázný (608 m) i Plešný (542 m) jsou například obklopeny kamennými zdmi a valy. Právě ty byly odborníky označeny jako památky pocházející z dob před Kristem. Na Partyzánu jsou dva vrcholy (543 a 537 m). Zde se uzavírá trojúhelník Běloboha a Černoboha. Podobně tomu bylo i na vrchu Bezdězu. Jako posvátné orákuly sloužily i pohyblivé bloky skal, například u Šternberka a Myší díry u Doubic. Dost možná, že název Lužických hor (Lužice) nesouvisí s názvem luh, ale luca, což znamená močál. Obyvatelé těchto končin obětovali svým bohům často i na vrcholcích hor. Význačným bohem byl i bůh smrti Flyns, jehož obětiště jsou hlavně u Zhořelce a Budyšína. Další obětní místa patřila bohyni života Živě. Bůh dobra byl Běloboh, bůh zla zase Černoboh. Podle nich dodnes mají své názvy hory blízko hranic. Na vrcholu hory Kotmar bylo obětováno bohyni jménem Mara. Naopak obětištěm markomanských bohů byl saský Oybin i hraniční kopec Luž, nedaleko Horní Světlé. První obětiště bylo zasvěceno pro boha Woddana čili Thora, druhé pak pro bohyni Frigg neboli Freya. Dodnes jsou tato obětiště ještě patrná. Až mnohem později bylo do zdejších hornatých i lesnatých krajů přivedeno křesťanství. Přinášeli je mniši a eremité, kteří se zároveň snažili vymýtit z této oblasti dávné kultury.

Podívejme se nyní na jinou část naší historie, kterou nám zde zanechali naši předci. Jde o tzv. kamenné megality. Je pravdou, že některé nedosahují obřích velikostí jako v jiných částech republiky, ale přesto jistě stojí za zmínku.

Mezi Bezdězem a Slatinným vrchem, v místech, kde stávala několik metrů vysoká Čertova zeď, vedoucí z Bezdězu až pod Ještěd kolem Mimoně, je povalen zhruba metr vysoký pískovcový kámen. V minulém století bylo v místě kamene kopáno a byly zde nalezeny střepy, zvířecí kosti a několik desítek centimetrů vysoká vrstva popela a kousky nedohořelých uhlíků.

Připomeňme, že o Čertovu zeď se zhruba kolem roku 1934 zajímali odborníci z Japonska a Číny. Podle dochované zprávy byla připodobňována známé Čínské zdi. Dnes z tohoto

unikátu zůstaly jen trosky. Jiná kamenná stéla byla nalezena ve Vranovském lese poblíž osady Vojtín. Pískovcový kámen asi metr vysoký zde stojí údajně od pradávna. V devadesátých letech minulého století zde byly údajně nalezeny v blízkosti kamene kousky železa. Jiná pověst hovoří o dvou kostrách, které však místní občané zničili. Podle názoru některých badatelů, mohou kamenné bloky sloužit jako hroby pro jakési vydědence.

Položme si nyní otázku: Byli Keltové tvůrci megalitů? Keltové se stali rozhodujícím živlem značné části Evropy ve druhé polovině posledního tisíciletí před naším letopočtem. Keltská a laténská kultura vytvořila na našem okrese několik lokalit s jejich sídlem. Jedna se nachází nedaleko Doks a jiná u Jestřebí. Je známo, že Keltové uctívali kameny, ale stejnou úctu prokazovali i stromům, horám, jeskyním, řekám, lesům, atd. Jsou známa i naleziště, kde se prováděly obřady „uřatých hlav“ a kulty lebek. Svědčí o tom nejen budování schránek na lebky, ale i nálezy střepů mís a misek pro zachování krve. To nám však moc nepomůže při otázce, kdo byl vlastně autor megalitů a stel. Je možné, že Keltové využívali tato posvátná místa po někom jiném. Tím by v Lužických horách mohla být i bájná civilizace Illyr.

Eva Vrtílková, K.B

Alena Grycová, K.B

ZDROJ: www.zin.cz

HIP-HOP

Vybrala jsem si hip hop, protože tahle muzika stojí za zamyšlení. Já si myslím, že „hopec“ je hodně dobrý druh hudby. Podle mě je to docela důležitá část hudební kultury.

Hip hop není jen hudba - hip hop je životní styl, hip hop je kultura. V newyorském Bronxu se mládež snažila najít východisko z bídy, války gangů a kriminality, a tak vznikl hip hop, který se pevně usadil na čtyřech pilířích: RAPU, BREAKDANCU, GRAFFITI a DJingu.

1. RAP

Děti Bronxu, ghetta v srdci světové metropole New Yorku, se přibližně před 25 lety jako první nakazili virem hip hopu. Nadšenec Kool DJ Herc tehdy předběhl všechny své protivníky pomocí gigantického ozvučovacího zařízení, potom ho napadlo přehrát dvě stejné desky funku na dvou gramofonech - a breakbeat byl na světě. Herc založil první hip hopovou skupinu světa.

2. DJing

Na začátku byly dva gramofony, ke kterým se připojil jednoduchý mixážní pult. Potom se na oba gramce položily stejné desky, spustil se oblíbený break a na ten se jednoduše napojil break z druhé desky, který se mohl libovolně často opakovat. Tak se zrodil breakbeat. Cutting, backspinning a scratching DJové stále zdokonalovali, až Grandmaster Flash něco vyzoroval: „Stále častěji se mi stávalo, že když jsem se dostal pořádně do varu, tak lidé přestali tancovat a shromažďovali se kolem mě. A to jsem nechtěl. Tehdy jsem si jasně uvědomil, že potřebuju vokály!“ A proto vstoupili do hry MCs- rozpalovači, kteří se díky tvořivosti stali uznávanými akrobaty se slovy. DJové a MCs se spojili a vzniká z toho úžasná hudba.

3. GRAFFITI

Kolébku writingu jsou newyorské čtvrti Bronx a Brooklyn. Writing vznikl z touhy proslavit své jméno za hranicemi rodného ghetta. Už v 60. letech nechávali ilegální sprejeři jako Taki183 své monogramy („tags“) ve všech amerických velkoměstech. Brzy se sprejů chopili i samozvaní umělci: z jejich boombings a pieces se dokonce vyvinuly různé umělecké styly. Tvrdé jádro ilegálních sprejerů klade důraz na anonymitu, při odhalení je totiž čekají tvrdé tresty.

4. BREAK DANCE

Počátkem 70. let se v ulicích San Franciska se svým robotickým tancem proslavilo pantonimické duo Shields And Yarnell. Jejich umění pak zdokonalil Michael Jackson, který při jedné televizní show uhranul svými robopohyby a měsíční chůzí (moonwalk) teenagery po celé Americe. Jeho živá vystoupení i videoklipy vyvolaly šílenství - na ulicích a na školních dvorech po něm všichni kopírovali jeho skvělé kroky a pohyby. V letech 1983-84 přišly do kin kultovní

filmy „Wild Style“ a „Beat Street“, které pomohly breakdancu ve vítězném tažení po celém světě.

Při tzv. battles předvádějí breakeři vysilující taneční souboje, z nichž nakonec vzejde ten nejlepší z nejlepších.

Máme nějaké HIP HOPové DJe i ve Vyškově?

Určitě, jen se podívejte:

DJ Nasty, který je prvním hip hopovým "gramofonovým" DJem z Vyškova, před publikem poprvé vystupoval v létě roku 2000. Nasty začal objevovat kouzlo černých desek v lednu r.2000. V létě 2000 se k Nastymu přidal i DJ SOPPO, který si svoji premiéru zažil 20.4.2001 na party v místním F-klubu.

V Rousínově, který patří do okresu Vyškov, hraje hip hop z gramofonů DJ TRNA. Tento chlapík řídí gramofony nejen od podzimu roku 1999. Na svědomí má několik menších akcí v okolí svého města.

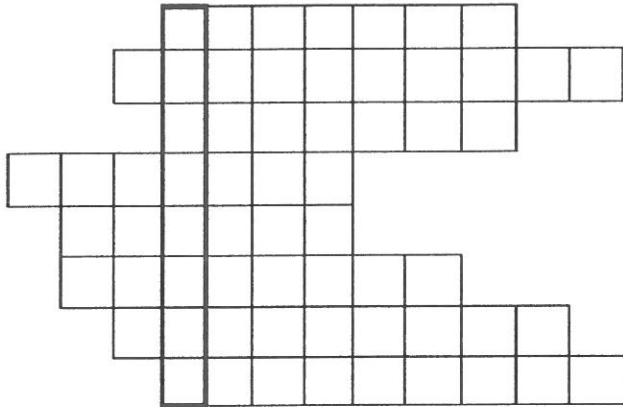
Dalším průkopníkem hip hopových beatů ve Vyškově je NIXY, který zatím osamocen skládá beats na svém počítači. Gramofony neovládá ale produkuje dobře!

POSLECHNI SI (je toho moc, a proto jenom pár tipů): PENEŘI STRÝČKA HOMEBOYE, SUGAR HILL GANG a neznámější EMINEM

PRAMEN: internet, vlastní

ALENA GRYSOVÁ, K.B

Vzpomínka aneb co si pamatujete z hodin dějepisu!

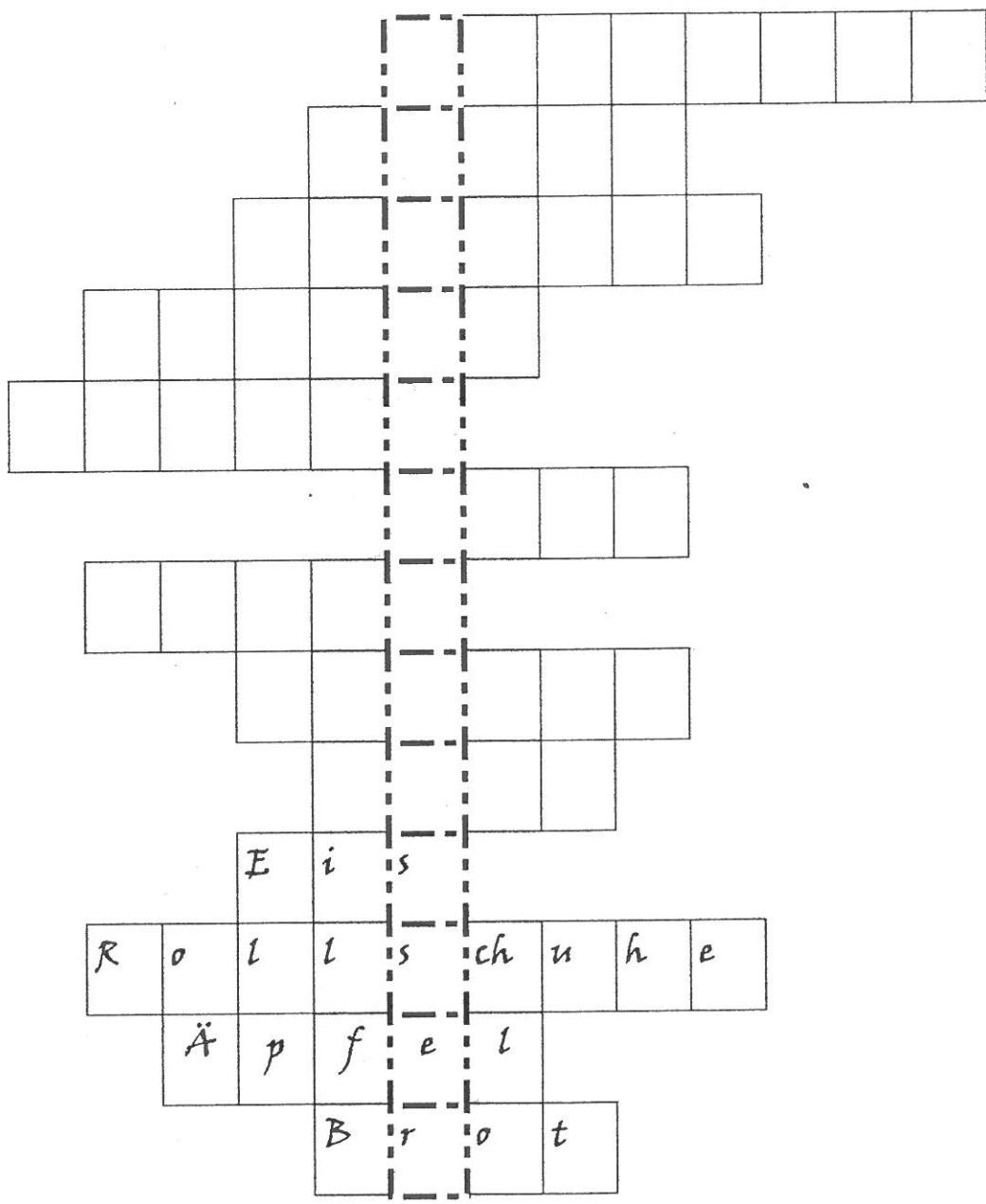

V tajence najdete jméno knížete, který roku 955 s Otou I. porazil Maďary na řece Lechu.

1. Napiš jméno 1. historicky doloženého Přemyslovce.
2. Kníže Václav byl zavražděn svým bratrem ...
3. Bořivoj měl ženu ...
4. Nové Město pražské nechal vybudovat král ...
5. Nástupci Jana Husa se nazývají ...
6. Roku 1620 se odehrála bitva na ...
7. Po rodu Jaggelonců nastoupil na český trůn rod ...
8. Napiš národ, který obýval sever Evropy, roku 1000 objevil Ameriku a třásla se před ním Anglie a Francie.

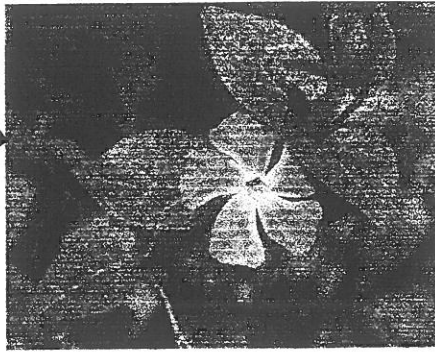
Alexandra Živělová , TA

Deutsch

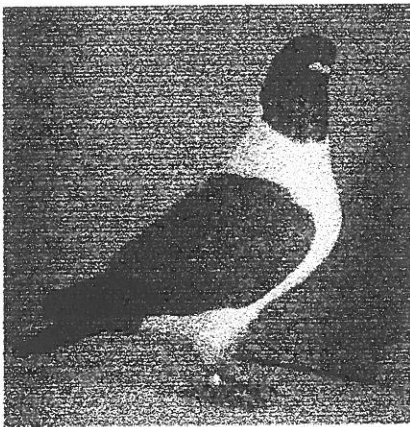
9.

4.

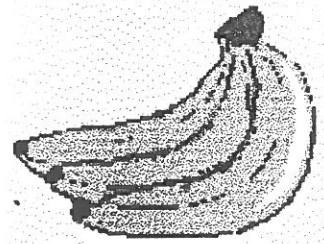
8.

7.

2.

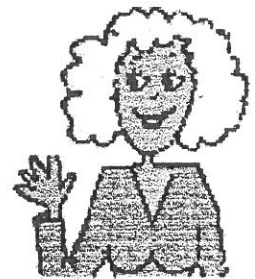
3.

6.

1.

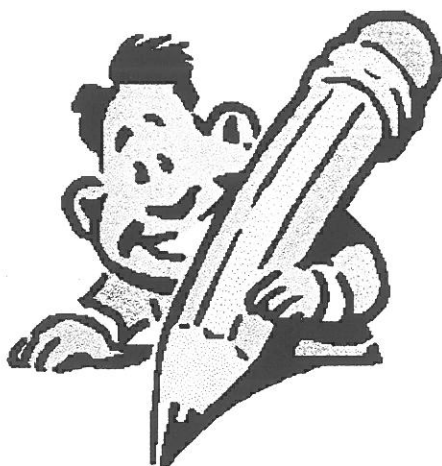

5.

Správnou odpověď najdete v příštím čísle.

Eva Čtvrtníčková, KB

ŘEDAKČNÍ RADA

MONIKA HILLOVÁ, KB

DOMINIKA KAFONKOVÁ, KB

MARCELA VOŽENÍLKOVÁ, TA

MARKÉTA TELIČKOVÁ, TA

ALEXANDRA ŽIVĚLOVÁ, TA

GABRIELA VAVROŠOVÁ, TA

GRAFIK: ELIŠKA NEKVAPILOVÁ, SA

PÍSAŘ: MARTIN PAVLUN, KB

PÍSAŘ: PETRA BARTOŠKOVÁ, TA

Mgr. HANA ŠAINI HEJOVÁ

Tiskařského šotka jsme se nezbavili. Omluvte, prosím, pokud se někde vloudí chybička.